VIITORUL ROL

SILVIU STĂNCULESCU

Agamemnon — Misterul Agamemnon **de Iosif Naghiu, Teatrul de Comedie**

Piesa *Misterul Agamemnon* a lui Iosif Naghiu este o pledoarie pentru pace, în care-şi găseşte expresie firească dorinţă a scriitorului de a lua atitudine în această chestiune fundamentală a prezentului.

Agamemnon este cel care determină transformarea Cetăţii Micene, dintr-un centru militar, într-un centru al artei, un centru cultural. Etapele transformării lui Agamemnon însuşi, din renumit războinic în artist, sînt etapele înţelegerii gradate a necesităţii de a abandona sulița, lancea, armele distrugătoare, în favoarea cuvîntului, a dialogului, a raţiunii. Sîntem evident, într-o parabolă şi într-un spaţiu al teatrului în teatru. Agamemnon apare la început ca un tip debusolat, cu gesturi şi tonuri caracteristic teatrale, fără să-şi dea seama că se află mai degrabă în starea unui personaj-actor, decît în aceea a războinicului. Treptat, cu fiecare intrare în scenă, pe măsură ce este uluit şi fermecat de bogăţia şi varietatea pe care le poate exprima arta, el se remodelează. Rolul nu este deloc uşor. Piesa nu e numai teatru în teatru, ci un complicat sistem de interferenţe (teatru — realitate, aparenţă — adevăr — neadevăr).

Ne bucură faptul că montăm în premieră absolută piesa lui Naghiu, scrisă de mai multă vreme şi premiată de Uniunea Scriitorilor pe anul 1982, convinşi fiind că aducem în faţa spectatorilor o operă de valoare.

VITÁLYOS ILDIKÓ

Elena — Zborul de la cuib **de Constantin Cubleşan, Teatrul Maghiar de Stat din Cluj-Napoca**

Vorbind despre „viitorul rol", mă gîndesc, nu fără emoţie, la cei 25 de ani împliniţi de cînd am terminat Institutul de teatru „Szentgyörgyi István", unde am avut şansa să învăţ tainele meseriei de la neuitatul nostru maestru Kovács György. Aş spune că destinul a fost darnic cu mine, mi s-au oferit roluri minunate din literatura universală şi autohtonă ; desigur, atîtea altele au trecut pe lîngă mine...

Pregătesc rolul Elenei din *Zborul de la cuib* de Constantin Cubleşan (publicată în revista „Teatrul" nr. 9/1980). Mamă a doi fii, arhitecţi, Elena s-a zbătut mereu să le asigure căldura cuibului părintesc, de unde ei sînt acum gata să-şi ia zborul. La ridicarea cortinei, mama se reîntîlneşte cu copiii săi într-un moment greu pentru aceştia, în care neînţelegeri de natură morală şi profesională ameninţă să rupă firească solidaritate familială. Sarcina ei dramatică este de a instaura o asemenea atmosferă de calm, înţelegere dragoste şi încredere încît tinerii să-şi poată regăsi idealurile, să-şi vadă clar scopul vieţii şi să pornească în adevăratul lor zbor mai călîţi, mai înţelepţi.

Un rol în aparenţă pasiv, uniform, monoton ; dar personajul ascunde, sub masca insignifianţei, valori morale autentice. Consider fericită întîlnirea cu acest personaj, cu atît mai mult cu cît e prilejuită de regizorul Aureliu Manea, care, dincolo de rol, îţi oferă bucuria şi libertatea zborului în cosmosul artei.

https://biblioteca-digitala.ro

VIITORUL ROL

MATEI ALEXANDRU

Francisc Galva — Salonul **de Paul Everac,**
Teatrul Naţional din Bucureşti

Salonul — una dintre cele mai necruţătoare satire ale lui Paul Everac — aduce în scenă o lume obsedată de o unică preocupare : acumularea de bunuri. Personajele adună neconteniţ, îşi ticsesc casele cu tot ceea ce se poate cumpăra, de la acul de cusut pînă la ultimul tip de aparate moderne, stochează de-a valma, într-un mod aproape patologic, alimente, benzină, covoare. Această lume, care pune pe primul plan ghiftuiala, este, firesţe, străină de marile probleme ale vieţii, fiind prinsă în angrenajul unui mecanism care deformează omul.

Personajul pe care-l voi interpreta, Francisc Galva, este în asemenea măsură robit acestor meschine scopuri încît sacrifică fericirea propriei sale fiice, obligînd-o să se mărite cu un bărbat pentru care ea nu are nici un fel de sentiment, dar care, în schimb, se potriveşte de minune cu restul familiei, fiind la fel de lacom, de obtuz şi de meschin. Dealtfel, relaţiile de familie înseşi se reduc aici la străduinia comună de a realiza satisfacerea cît mai desăvîrşită a poftelor nesăţioase pe care averea le naşte, le întreţine şi le exacerbează. Această jalnică rîvnă de înavuţire eşuează însă lamentabil, cu totul pe neaşteptate, aşa cum se întîmplă cu orice întreprindere nesăbuită, în care interesul material scapă de sub controlul judecăţii sănătoase. În aparenţă dur, sigur pe sine, Galva se dovedeşte, în situaţii critice, fricos, neputincios.

RODICA MUŞEŢEANU

Eliza — Reţeta fericirii **de Aurel Baranga,**
Teatrul Dramatic „Maria Filotti" din Brăila

În *Reţeta fericirii* — piesa, poate, cel mai puţin jucată a lui Aurel Baranga —, Eliza apare ca o femeie modestă, netrecută prin şcoli, dar care, stînd mereu în umbră, ştie să-şi ajute soţul să se impună în meseria lui şi în viaţa socială. Modestia nu o împiedică să fie sensibilă, deschisă spre oameni. Drama Elizei e drama femeii trecute de tinereţe şi care are de înfruntat o criză a căsniciei. Caut să conturez psihologia unei neveste ce şi-a făcut din soţ un idol, anulîndu-şi aproape personalitatea, şi pentru care căminul reprezintă întregul univers ; dar şi tăria ei de caracter, resursele iubirii ei neclintite. Încercînd să evite o ruptură, se hotărăşte, într-un moment greu, să-şi recupereze „rămînerea în urmă", să se arunce în vîltoarea vieţii sociale ; astfel, Eliza se transformă. Mă străduiesc să scot la lumină nu atît dăruirea de sine, dusă pînă la resemnare, cît puterea sufletească de a nu ceda, de a nu-şi părăsi bărbatul, care e robul unei pasiuni trecătoare. Încerc să dovedesc, prin aceasta, că un sentiment autentic poate învinge dificultăţile, poate determina recîştigarea echilibrului — atît de necesar oricărui cuplu — între existenţa socială şi viaţa intimă. După părerea mea, în forţa activă a unui caracter integru, şi nu în atmosfera dulceagă a martirajului „de bună-voie" trebuie căutat astăzi sensul moral al ironicei formule a „reţetei fericirii" propuse de Aurel Baranga în urmă cu aproape un sfert de veac, pentru o situaţie mereu actuală, în ciuda banalităţii ei.

https://biblioteca-digitala.ro

MITICĂ POPESCU

Mitică Popescu — Mitică Popescu **de Camil Petrescu, Teatrul Mic**

VIITORUL ROL

Aş vrea să cred că nu coincidenţa de nume face să fiu distribuit în acest spectacol, ci doar credinţa celor care doresc să-l monteze pe scena Teatrului Mic că au găsit în mine asemănarea, ca om, cu personajul creat de Camil Petrescu. Cred că şi eu sînt naiv, chiar bun ; pe de altă parte, ştiu să traversez necazurile vieţii păstrîndu-mi umorul. Probabil că de asta mă şi cheamă Mitică Popescu.

Spectacolul va fi realizat în decorurile arh. Virgil Luscov, cu muzica lui Nicu Alifantis ; regia aparţine lui Cristian Hadji-Culea, căruia mi-ar fi plăcut să-i cereţi lui să vorbească despre piesă, pentru că mi se pare că a reuşit s-o descopere dintr-un unghi nou. I-am cerut-o eu, şi iată ce mi-a spus : „...e vorba de Bucureştiul anilor dintre cele două războaie mondiale, oraş în spectaculoasă dezvoltare. Sînt anii jazz-band-urilor, ani de construcţie, de schimbări în moravuri. Contrastele nu dispar, se adîncesc chiar, dar în ritmul oraşului care-şi depăşeşte patriarhalitatea.

Ca reprezentant şi simbol al acestui Bucureşti, Mitică Popescu exprimă înnăscuta sa înţelepciune. Aşa l-a dorit Camil Petrescu, aşa îl dorim şi noi. L-a dorit funciar bun, naiv chiar, în ochii «rechinilor», dar nu dezarmat, căci necazurile le traversează cu haz. Haz de necaz, nu haz de dragul hazului, iată un element care nu aparţine doar atmosfesei oraşului, ci funcţionează ca valoare existenţială specifică spiritului naţional.

În acest musical, în care se contopesc ritmurile eteroclite ale străzii bucureştene, de la frenezia barurilor din centru la languroasele melodii ale mahalalei, de la saxofoanele sosite de dincolo de Atlantic la naiul ce păstrează pentru vecie «Ciocîrlia», Mitică e strada însăşi, exponentul ei. E lumea Popeştilor, care iubesc viaţa, aici, în oraşul pe care-l însufleţesc, îl fac să existe, să cînte şi să danseze pentru ei".

Aş fi nedrept dacă n-aş pomeni că ideea montării spectacolului cu piesa *Mitică Popescu,* cu Mitică Popescu, aparţine bunului meu prieten şi coleg Nicolae Dinică, la care a subscris cu entuziasm marele suflet al Teatrului Mic — directorul Dinu Săraru.

Maria MARIN

FOTOCRONICA

Prima lectură cu interpreţii piesei „Familia" de Dinu Cocea, la Teatrul Municipal din Ploieşti, sub conducerea regizorului Alexa Visarion

https://biblioteca-digitala.ro